

Любов МИРОНОВА

УЖ ЛАТИНО

Кротките приключения на Бонбончо и приятелите му
из земите на инките

Четиримата приятели, които в един момент всъщност били вече петима, се чудели какво да правят.

Веднъж, както си седели и нещо си мрънкали, Душко казал:

– Ама как така все сме недоволни? Няма ли веднъж поне да сме щастливи от сутринта?

Зачудил се той защо си живеели така, все чакали сякаш някой друг нещо да измисли, та да се вдъхновят и да го направят.

Седели и се чудели... Душко звъннал по телефона на дядо си и казал:

– Абе, дядо, седим тука пет деца и вместо да сме щастливи и да играем, все нещо ни липсва, все сме нещо недоволни – особено тоя Отворко, като си отвори устата, направо свят да ти се завие.

Отворко го погледнал косо.

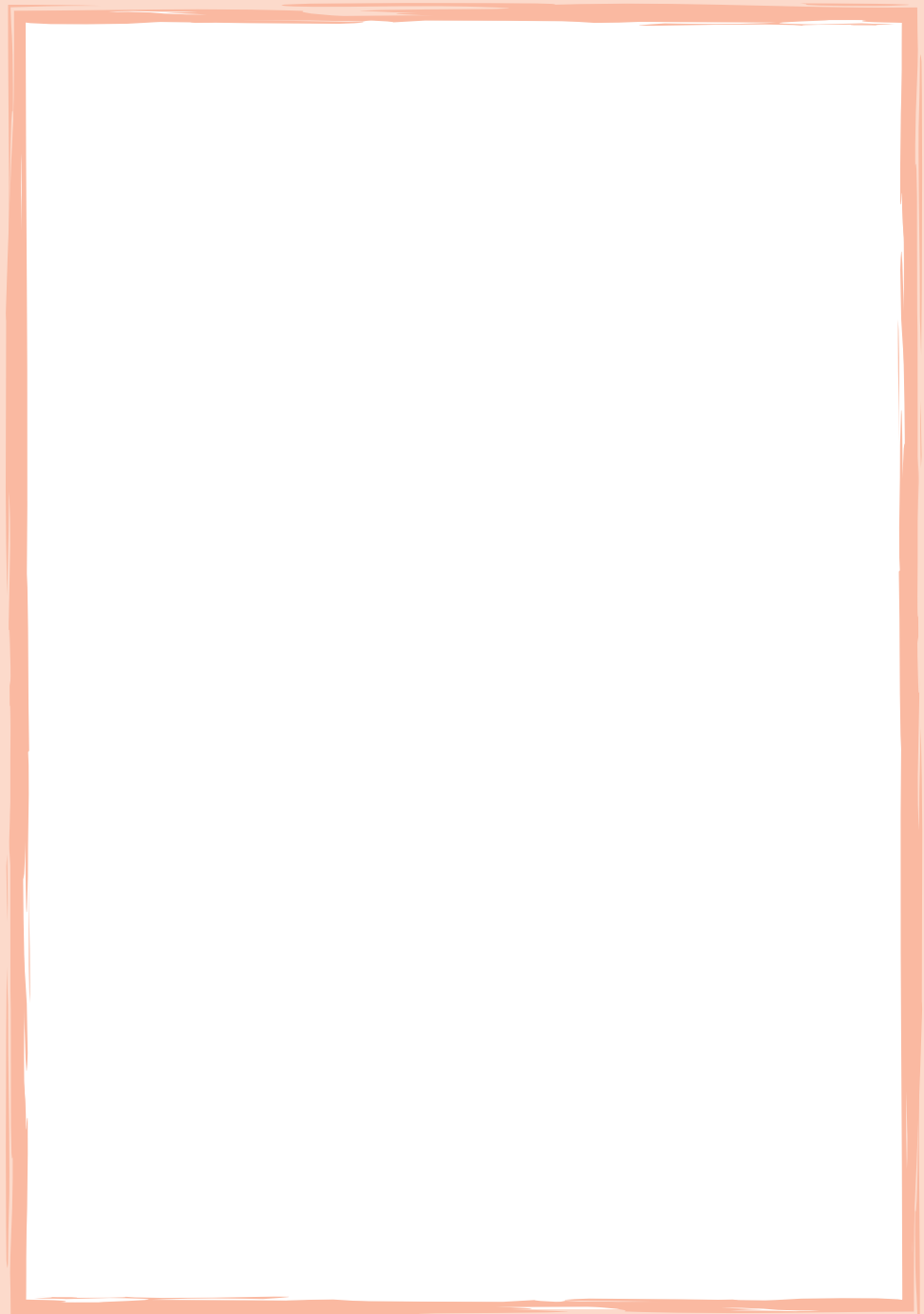
– Ти стига си мрънкал, че ще си смениш името от Душко на Дрънкалко-Мрънкалко.

Всички деца се засмели, щото Душко, миличкият, си оправил перчемчето, поизчервил се и казал:

– Дядо, ти знаеш ли нещо?

А дядо му:

– Ами не знам, но може да проверя в

библиотеката, да видя какво пише в книгите.

Душко отвърнал:

– Добре, а ние какво да правим, докато ти проверяваш?

И дядо му:

– Ами забавлявайте се!

Душко попитал:

– Ами как да се забавяваме? Нали ти казвам, че седим тук кисели и се чудим какво да правим!

Дядото предложил:

– А защо например не вземете да говорите с някого от майките и татковците да ви заведат на една екскурзия?

А Душко:

– Ама ние се побъркахме от екскурзии! Нали знаеш, че все ни водят някъде. Бяхме в Гърция, ходихме и по други места. Не знам дали ще се съгласят да ни заведат на друго място. Че и до Мъртво море бяхме стигнали!

Дядото предложил:

– Ако искате, може да говоря с таткото на Отворко-Мърморко, да помогне с едни билети и така да ви заведе на един фестивал в Аржентина.

Отворко се надигнал.

– Какво, какво?

А Душко повторил:

– В Аржентина.

Деца наострили уши, всички се струпали до слушалката на телефона. Буболечо-Клечо, без да иска, седнал на копчетата му – и разговорът прекъснал. Другите гледали озадачено и се чудели как въобще успял да го постигне? Душко отишъл, взел безжичен телефон и звъннал на дядо си.

– Нещо тука телефонът прекъсна.

Дядото казал:

– Смятам да ви вода на фестивал в Аржентина.

Деца били готови на всичко да ги водят, без да знаят къде е Аржентина и без да знаят какъв ще е фестивалът. В един глас казали:

– Добре.

Обадил им се дядото след един час.

– Деца, имаме билети, можем да потеглим за Аржентина сега.

– Ама как сега? Не може – ние сме на училище, нас не са ни пуснали.

– Спокойно, спокойно!

Таткото на Отворко-Мърморко, явно толкова му се беше надула главата от мрънкането на Отворко, че

всичко уреди: обади се на родители, на учителки, купи билети... Дори е готов да бутне самолета, само и само да литне по-скоро.

Децата били изумени тоя дядо какви ги върши, обаче си казали:

– Супер!

Дядото рекъл:

– Деца, идва едно такси, което ще ви вземе, и ви чакам на летището.

А децата:

– Ама ние не сме си взели куфарчетата, багаж – нищо!

– Спокойно, нали ви казах, че на Отворко баща му е готов да бутне и самолета. Купил е пет нови куфарчета, на всички е купил всичко необходимо за едно пътуване в Аржентина, така че сте готови.

Жожо погледнал Отворко.

– Абе, какво си му направил на баща ти, бе?

Буболечо-Клечо погледнал замислено.

– Тоя сигурно го е побъркал от мърморене. Ама това не е добре, че ние ще останем насаме сега с него, щото ще ни скъса и нас.

Душко внесъл ведрина.

– Айде стига вече! Приятел ни е, ние сме му

свикнали.

Отворко чистосърдечно си казал:

– Свикнали, свикнали, ама като ги няма ония вкъщи, за да ги тормозя, ще трябва да отнесете по още една порция.

И така, качили се на таксито, отишли на летището, качили се на самолета, летели до Париж, оттам летели до Венецуела, оттам полетели към фестивала. В един момент децата се сетили да попитат:

– Абе, дядо, какъв е тоя фестивал?

И той:

– За танго.

Децата рекли:

– Е, не! Как ще ходим на фестивал на танго?

Какво ще правим там?

Дядото:

– Ще танкувате танго.

– Не, не искаме да танкуваме танго!

– Ще танкувате и още как! По улиците всички танкуват танго.

– Абе, дядо, а ти как смяташ да танкуваш танго с това бастунче?

И дядото рекъл:

– Ами ще видите.

Бонбончо предложил:

– А не е ли по-добре да отидем на карнавала в Рио? Там няма да танкуваме танго, а ще танкуваме чанга-пачанга, тоест самба?

Отворко добавил:

– О, да! На карнавала в Рио има едни какички, които танкуват разсъблечени по разни платформи и са целите покрити пера.

Буболечо-Клечо додал:

– И има много храна.

И както седели да се чудят дали да отидат в Аржентина, или в Бразилия, самолетът кацнал, те слезли и установили, че са сбъркали полета. Дядото силно се притеснил.

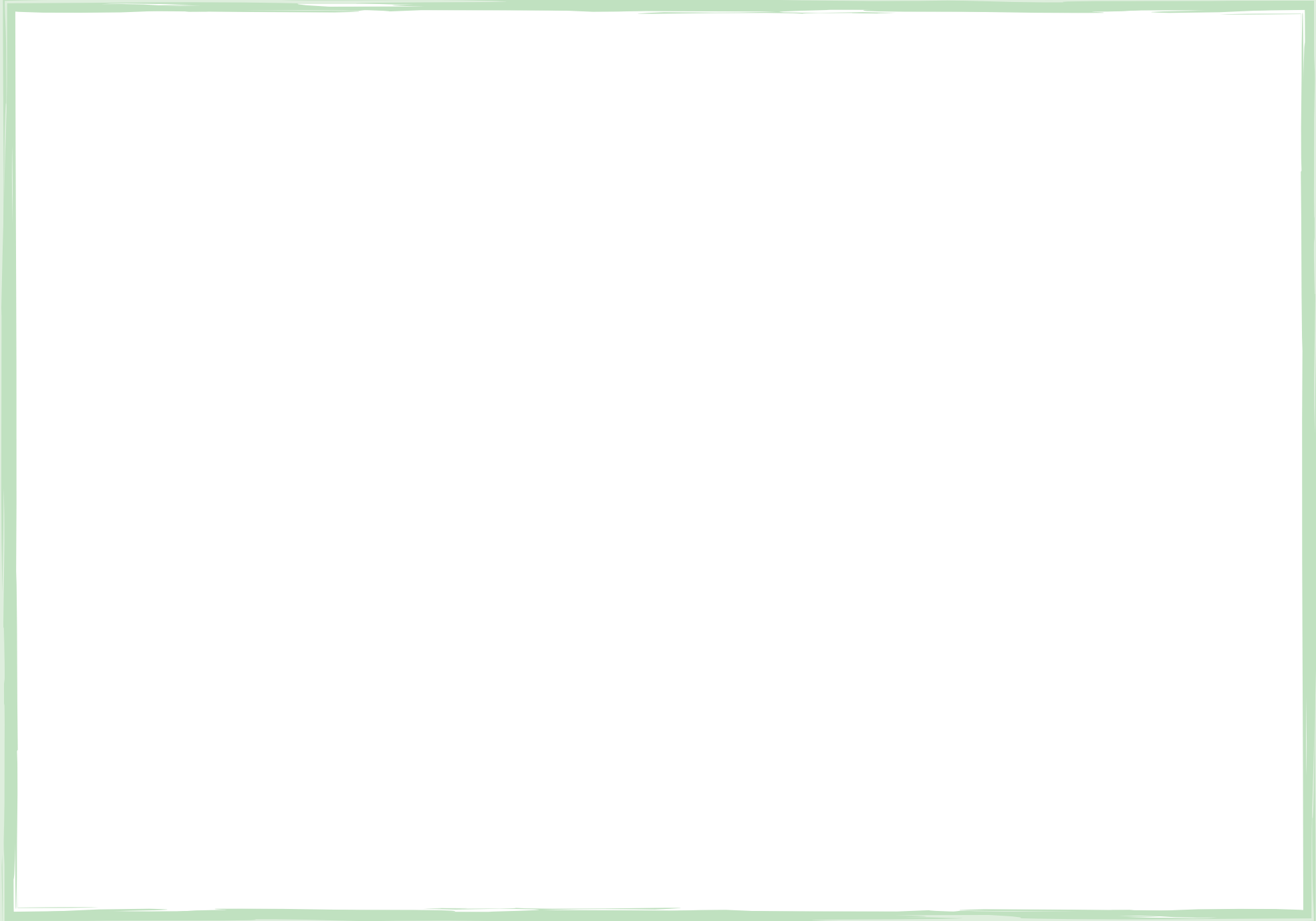
– Деца, това е абсолютно, практически невъзможно! Няма как с билетите от един самолет да се качиш на друг, че и местата да ти съвпадат, и никой да не те хване, че си сбъркал местата. Къде сме попаднали?

Бонбончо-Фотончо обяснил:

– Ами попаднали сте в Перу.

Всички го погледнали озадачено.

– Бонбончо, какви си ги свършил?

А Бонбончо:

– Ами аз имах подозрения какъв ще е фестивалът, а това с тангото, нали знаете, не ми е силната част и понеже имаше само два самолета – един за Аржентина, един за Перу, – ви помогнах да се качите за Перу, като питах стюардесата дали може да седнем на последните места, за да сме си заедно, и тя така и не разбра, че не сме от тоя самолет.

Всички седали на летището в Перу направо смаяни. А Лима бил прекрасен град, децата пак се чудели какво да правят. Дядото потропвал с бастунчето.

– Ами ние нямаме програма!

Бонбончо рекъл:

– Чел съм една книга, в която пише, че като си напълним телата с много енергия, започват да се случват разни щастливи случайности, които да ни водят във вярната посока.

Дядото ги погледнал мило.

– Добре, деца, пълнете се с каквото искате.

Моето тяло вече е достатъчно старо да се пълни с каквото и да било друго, освен с една капачка ракийка преди лягане. Така че да видим какви случайности ще ви се случат. Ама гледайте случайностите ви да са в

една посока. Да не се окаже, че единият е тръгнал на север, другият – на юг...

И децата решили да се помпат с енергия. Буболечо-Клечо седнал в една закусвалничка и започнал по най-първичния начин да се пълни с енергия. Хапвал си тортичка след тортичка, шоколадче след шоколадче и се изпълвал и препълвал.

Отворко-Мърморко пък започнал да дразни разни хора. Обиждал ги, говорел им на български, правел им физиономии. И така също се зареждал с енергия от тях, макар и негативна, когато леко ги осмуквал.

Жожката решил, че има по-добър начин да се заредиш. Ударил едни спринтчета. Обикалял парка с бясна бързина, правел скокове, прескоци и щастливо се носел, зареден с природна енергия.

Душко-Послушко от своя страна вършел добрини. И докато ги вършел, се радвал на разни дечица, на които помагал да се качат на катерушката, те му отвърщали с обич – и така и той се изпълвал с енергия.

Изобщо, всеки си имал програма, а дядото кротко си пийвал ракийката, което, естествено, по никакъв начин не помагало на качването на неговата

енергия, но му доставяло крайно удоволствие, докато наблюдавал как всеки си се занимава посвоему.

Бонбончо-Фотончо единствено не правел нищо видимо. Седял и гледал в една точка. По едно време дядото попитал:

– Абе, нали щяхте да се зареждате? Ти няма ли да се зареждаш?

Бонбончо не отговорил.

– Ей, Бонбончо, ти как ще се зареждаш? Гледай тука: всичко пощръкляло! Едно яде, едно търчи, едно се грижи, едно дразни... Ти какво правиш?

А Бонбончо казал:

– Дишам.

И дядото:

– Много пък ти е интересен методът! Ела да дишаш при мен, докато си пия ракийката, да си правим компания.

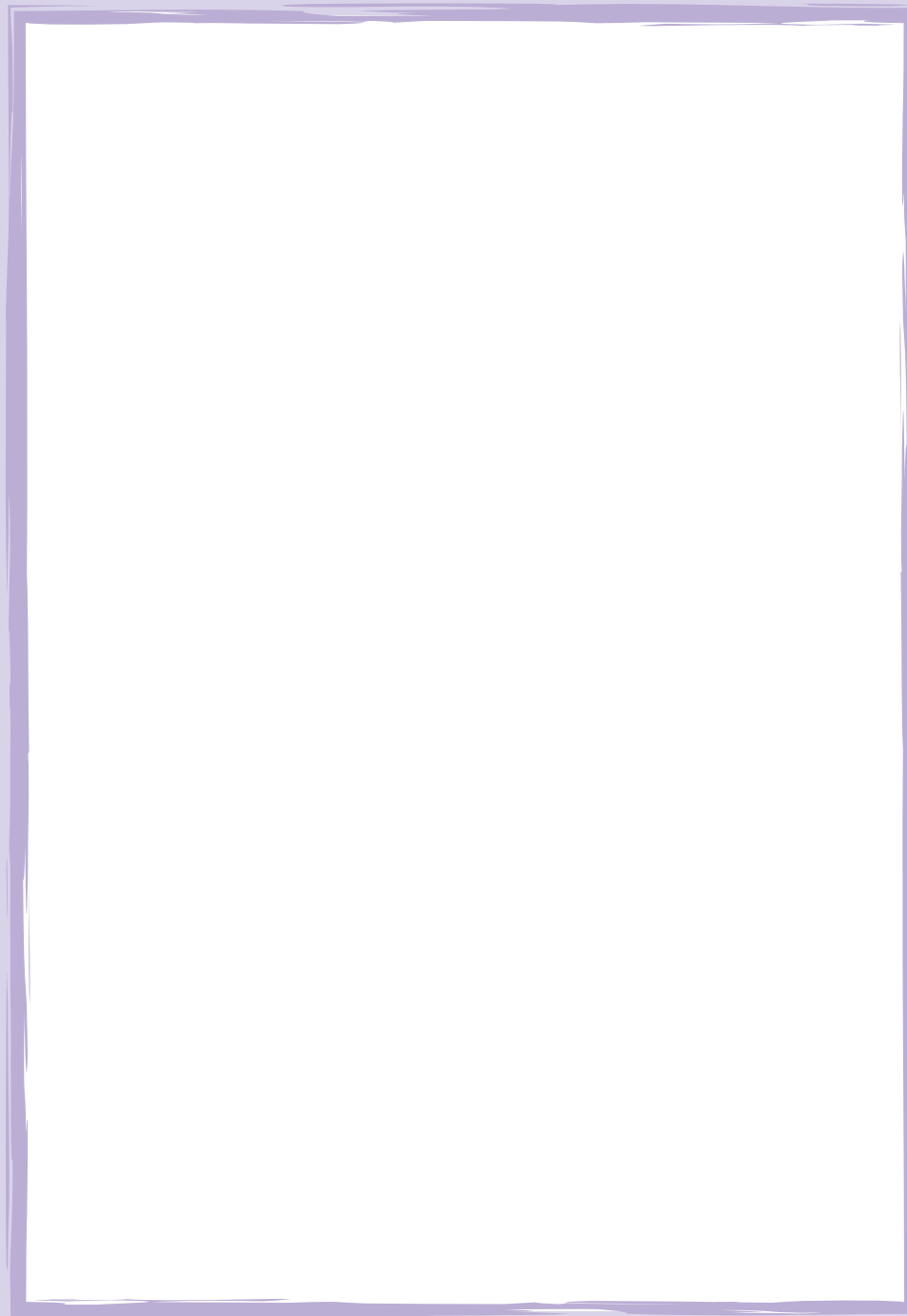
– Не мога.

– Защо?

– Трябва да гледам това цвете. Гледам го колко е красиво и вдишвам красотата му.

– Е, че вземеш си цветето с тебе и ела при мене!

– Да, да убия цветето, та да дойда да го гледам при тебе, че ти не можеш да дойдеш с ракията при

мене!

– Е, добре, планината щом не иска да отиде при Мохамед, Мохамед ще отиде при планината.

И взел дядкото ракийката, седнал до Бонбончо. Седял си, пийвал си, Жожката прелитал с бясна бързина, Буболечо-Клечо вкарвал пастички, Отворко-Мърморко седял и бутал дечицата от катерушката, на която пък Душко-Послушко им помагал. С две думи – всеки си имал работа, а Бонбончо гледал в това цвете съсредоточено и дишал. И дядото казал:

– Добре де, как го правиш сега това с дишането?

– Гледам цветето колко е красиво, възхищавам му се – и то почва да ми свети. И аз я вдишвам тази красота и светлина.

Дядото изпил ракийката и се провикнал:

– Ей, деца, поразведрихме се хубаво, ама сега?

Децата се събрали.

– Ами сега очакваме случайностите, нали сме се напълнили с енергия! Трябва да видим какво ще ни се случи.

Изведнъж покрай тях минал голям туристически автобус, от двуетажните. Спрял и по мегафона на английски започнало да се чува: „Туристите, които искат да разгледат забележителностите на Лима, да

заповядат! Една паричка е билетът! Заповядайте по най-интересните места на града!“.

Всичките деца едновременно се спогледали.

– Дядо, това е първата случайност. Да се качваме!

Дядото така или иначе вече нямал танго по програма, решил и се качил.

Започнали да се разхождат из града. Били направо вдъхновени. Всеки обаче продължавал да зарежда. В джобчетата на Душко-Послушко имало камъчета, които той си бил взел и му било много приятно да си ги държи в ръка.

В джобчетата на Буболечо-Клечо имало пастички, които били позагубили формата си, но той си ги мушкал в устата и също се чувствал добре.

Жожката тичал от първия до втория етаж на автобуса, Отворко-Мърморко се карал с шофьора, а Бонбончо-Фотончо седял и гледал облаците и ги вдишвал.

Стигнали до първото вълшебно място в Лима – Музея на златото. Децата казали:

– Леле, я да видим колко злато има тука!

А дядото:

– Деца, сега като се наслучайнихте, трябва ли да

влезем в този музей на златото, или друга случайност да чакаме?

И точно тогава от Музея на златото излязла група хора, която развълнувано коментирала на висок глас:

– Толкова интересно, толкова хубаво нещо никога не сме виждали! Всеки задължително трябва да го види. Това е уникално!

На всички им станало ясно, че явно ще трябва да влязат.

Посрещнал ги екскурзовод.

– Добър ден! Ще ви помогна да разберете човешката еволюция, технология, златодобив, притежаване на злато, крадене на злато и разни други неща, свързани с този скъпоценен метал.

Отворко любезно попитал:

– Може ли от краденето на злато да почнеш да ни разказваш, като се има предвид къде влизаме?

Екскурзоводът решил, че е шега.

– Да, да, да, естествено, много смешно, ха-ха-ха!

Ще ви разкажа.

Деца влезли в музея. Екскурзоводът започнал:

– Доскоро по история се преподаваше кой какво свършил, точно как го е свършил, ама въобще не се изясняваше защо.

Децата нещо не схващали какви им ги говори. Екскурзоводът ги завел при едно огромно златно съкровище – съдове, накити, гигантски причудливи плочи. Децата гледали и се чудели: на кой луд му е притрябвало толкова злато? А экскурзоводът обяснил:

– Виждате ли, деца, ако съм най-обикновен экскурзовод, ще ви кажа: „Това е златото на вождата на Сипа. Той целият ходел в златни дрехи. Цялата му къща била със златни стени, златни подове, златни съдове – всичко било в злато, за да показва колко е богат“. И щях да ви обясня кой е той и какво има. Но всъщност истински важно е какво е чувствал този човек, какво е мислел, защо това злато толкова му е трябвало. Затова нашите търсения бяха в тази посока. Открихме, че най-вероятно си е мислел, че като има много злато, другите ще му се подчиняват. Като има толкова много злато, той ще е по-здрав. Като има толкова много злато, ще може да взима по-добри решения. С това злато той се е чувствал силен и могъщ, чувствал се е по-важен с него. Затова, тъй като не е успял да намери важното вътре в себе си, той се кичел с важност отвън.

Децата се спогледали.

– Абе ти си много странен экскурзовод.

А экскурзоводът продължил:

– Ако отидете в Париж, ще ви покажат Айфеловата кула, ще ви кажат колко метра е висока, колко тона желязо са изхабили за нея, как са я построили. Обаче никой няма да ви обясни как се е чувствал този, който я е строил, какво си е мислел, защо точно нея е направил, защо е избрал такава форма. Просто ви разказват факти.

Отворко казал:

– Не го разбираме това! Кажете нещо за краденето на злато!

– А, разбира се! Това го правели белите. Идвали в Перу с големите си кораби, намирали красивите дворци на инките, взимали цялото злато, стопявали го на големи каменни блокчета, товарели го на корабите и го занасяли щастливо в Испания.

Душко попитал:

– Ама и красивите съдове ли претопявали?

– И красивите съдове, и обеците, и герданите, и стените – всичко претопявали на златни блокове. И заминавало.

Отворко се намесил:

– Егати вандалите! Тия направо са много нахални! Защо са им унищожили златото на хората?

А екскурзоводът отговорил:

– Защото са имали пушки, а индианците не. Защото са донесли болести на индианците, а те нямали лекарства.

На децата им станало тъжно и казали, че явно ще трябва да се пълнят с повече енергия, та да попадат на по-забавни места, че тука вече не било много забавно. Чудели се къде искат да попаднат и решили да търсят следващата случайност. Уж следвали екскурзовода и той им разказвал разни неща, но всеки един си правел своята техника: Буболечо-Клечо мушкал пасти, Жожката тичал – знаете как става.

Но най-интересното било, че Бонбончо-Фотончо сияел. Бил станал направо като крушка. Толкова красиви неща имало в тоя музей, че той направо щял да литне. Дядото казал:

– Ей, Бонбончо, много ти е хитър методът! Я дай и аз да пробвам.

И решил дядото да пробва. Започнал да гледа разни красиви предмети, радвал им се, възхищавал им се, вдишвал красота и изведнъж пуснал бастунчето и побягнал като Жожката из музея.

Жожо останал смаян.

– Бонбончо, какво направи на човека? Ще вземем да го повредим, после ще останем сами на другия край на света, няма кой да ни прибере.

Душко предложил:

– Да вземем да го укротим. Две ракийки, като му дадем, и ще му се оправи енергетиката. Веднага ще кацне.

Отворко рекъл:

– Я дайте да направя едно скандалче и много бързо ще го оправя аз! Ще го зануля.

Децата погледнали Отворко.

– Стига, бе! Не те ли е срам да ги правиш тия неща?

И Отворко:

– Всеки с техниката си.

Дядката потичал, потичал и поспрял радостно задъхан.

– Ей, деца, знаете ли какво се случва: намерих една брошурка. В нея пише, че тука има голям увеселителен парк. Според мен случайните случайности ни се случват. Хайде да потегляме да видим къде е!

Децата щастливо излезли навън и аха! да стигнат до парка, намерили магазинче за сувенири. Дядото

казал:

– Май случайните случайности не са толкова случайни, когато се появи магазинче за сувенири.

Леко отпадат от пътя.

А децата:

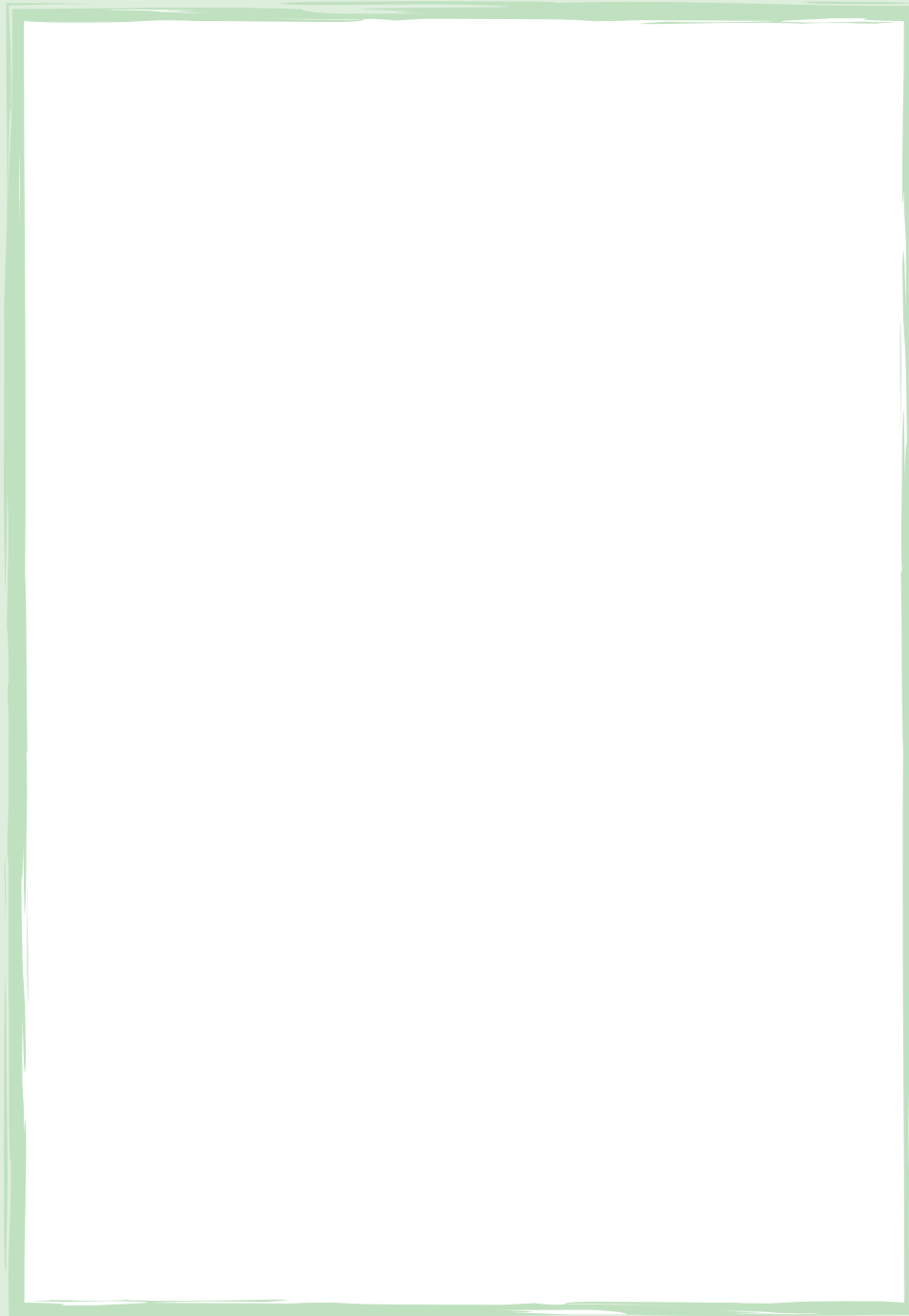
– Не, не, не че отпадат, само се забавят. Преди това ще трябва случайно напълно да инвестираме в някое и друго подаръче за нашите добри души.

И се наложило дядото да започне да плаща за разни перуански свирки, перуански герданчета, перуански картинки, перуански перуанщини... И така, докато най-накрая все пак желанието за парк се появило отново.

Тръгнали те за парка и се оказало, че са в исторически парк. Децата казали:

– Бре, какъв е пък тоя парк?

А в парка всъщност я имало цялата човешка история, как хората си живеели в началото. Било много смешно: давали ти костюм от кожа, една тояга, стиропорена, естествено, и ти си ходиш като първобитен из различни места, току някой те фрасне със стиропорената тупалка по главата, хване те за крака и те влачи нанякъде, току пък някой друг след това те фрасне и те завлачи в друга посока. Имало

месо и храна, оставени на земята, и можело да ги ядеш с ръце. Въобще, било много първобитно там, но основно се удряли със стиропорени тояги и скали по главата за храна и внимание.

Тоя сектор бил точно за Жожката. Той бил във вихъра си: летял, блъскал, мачкал, хвърлял. Естествено, и Буболечо-Клечо, като се бил наклонил над местенцата, където била изоставена храната, се чувствал добре. Другите деца и те се позабавлявали.

След това преминали в следващите сектори. И така, полека-лека преминавали, но навсякъде така било направено, все едно по божията воля. Фраснали те по главата – е, така било писано. След това спънал те някой и си се плъоснал по очи – е, така ти било писано. Останал за ядене само някой покрит с прах бут, така ти било писано.

А пък като стигнали до Средновековието, там попаднали в зала, в която било пълно с някакви научни инструменти: телескопи, различни измервателни уреди, банки, колби. Изведнъж влезли в света на науката. Там вече нямало какво Бог е казал, а точно колко ти е премерило кантарчето или колко точно си видял през телескопа. И като погледнеш през телескопа и видиш три звезди, не казваш вече: „А,

колкото Бог дал!“, а казваш: „Три звезди!“.

– Брей, какво се е случвало през това Средновековие?

1600 година явно била ключова. Вече няма „Бог дал, Бог взел!“, а има килограми, метри, лева... Всички неща взели да стават едни конкретни, конкретни... И децата се объркали, и им станало едно тревожно.

– Ей, с предишните беше лесно: каквото и да стане – Бог дал, Бог взел! Е, винаги имаше обяснение и не трябваше нищо да мерим, да смятаме, а тука трябва да си използваме главите.

Жожката добавил:

– Я да си ходим ние там, в първобитното, да си метнем по една кожичка. Там беше лесно – не мислиш, не си ползваш главата. Чудо на чудесата! Само си съществуваш. А тука всичко трябва да се доказва. Примерно ви казвам, че тежа 50 килограма. А вие ме гледате и ми викате: „Лъжеш!“, аз казвам: „Тежа 50 килограма“, а вие казвате: „Айде на кантара!“. И аз какво да направя: качвам се на кантара и ме хващате, че лъжа. Ами не ми е приятно!

Отворко-Мърморко рекъл:

– А на мене мислиш ли, че ми е приятно? Тука,

каквито и да ги приказвам, веднага ще ме заловят. Даже не може човек и една манипулация да изтегли. Даже и псувня не може да изтресе – нали е научно, трябва и да е прилично.

Буболечо-Клечо също се мусел.

– Тука много ми се мерят калорийките и много точно ми се изчисляват въглехидратите. И да ви кажа, то вярно в това „Бог дал, Бог взел!“ беше по-приятно, щото хапнеш си – Бог дал!, пийнеш си – Бог дал! А тука – седнеш и почнат нещо да те измерват. И преди, нали, каквото и да стане, ако изям един бут – Бог дал! Ако изям десет бута – работа на злите сили, нали: те са виновни, че са ме подмамили десет да изям, а не един. А тука съм си аз отговорен и нещо и аз предпочитам като Жожо да се върнем, че беше по-удобно. Тук всичко се подлага на съмнение, всичко се проверява, всичко се измерва... Тоя, научния метод, не знам за какво са го измислили.

Дядото казал:

– Е, как защо са го измислили? Измислили са го уж, за да разберат смисъла на Вселената, как е устроена Вселената.

И децата:

– Ама нещо тая наука не е измислила как

е устроена Вселената, а как да се изконсумира Вселената. Я виж какви всякакви машини са направили, да разрушат природата и да ѝ изядат ресурсите! Всичко е направено, за да консумираме. Ама нà, ето, ако излезем сега от увеселителния парк, вече ресурси навън няма. Досега целта на хората беше маниакално да победят природата, само дето така са я победили, че са я отровили и унищожили. А преди това никой не я е унищожавал, само със стиропорените тупалки по главата са се удрияли, ама то това не е проблем на природата. Нали така?

Незнайно защо децата все по-силно започвали да имат желание да не бъдат на мястото с науката и не им се продължавало повече от тая 1600 година. Казали на дядото:

– Айде да си ходим, че сигурно, като влезем в последната година, ще има бензинови петна, пластмасови отпадъци, сметища, боклук, и сигурно вътре ще има токсични и радиоактивни неща, мъртви дървета, трупове на животни. Въобще не искаме да играем в тоя парк през последните години, щото ще попаднем в някакво изконсумирано, полуумряло нещо.

Дядото ги успокоил:

– Деца, това е увеселителен парк! Никой няма да ви сложи такива трупове тук. Сигурно ще е нещо забавно.

Буболечо-Клечо казал:

– Да, сигурно ще е забавно – ще има заведения за бързо хранене, храни с вкус на хартия и няма да има еленски плешки и глигански мръвчици, а всичко ще бъде едно изкуствено и ще пише „био“ или „органик“.

Бонбончо рекъл:

– Представям си последната зала на тоя увеселителен парк като едно влакче на ужасите, което преминава през различни токсични неща, и ние с малки противогазчета се движим. И влакчето ту се спуска, ту се издига. И отвсякъде някакви лавини от боклук падат, и ние преминаваме през тях.

Душко се опитал да внесе някаква ведрост.

– Защо сте такива песимисти? Пък не сме я унищожили чак толкова природата... и изконсумирали!

А дядото казал:

– Деца, за 400 години, де що ресурси имаше, ги унищожихме, де що животни имаше, ги избихме, де що нефт имаше, го изкопахме, де що вода имаше, я отровихме. Ясно е, че повече хората не могат да

живеят така с науката. Трябва „Бог дал, Бог взел!“ да се срещне с науката отново и да се съберат заедно ръка за ръка. Трябва нещо друго да правят хората, не може повече да продължават само да консумират.

Бонбончо предложил:

– Хайде да се пълним с енергия кой както знае и да се отдаваме на случайностите, че случайностите нали знаете какво ще направят: ще ни заведат на друго място. Колкото повече енергия имаме и наблюдаваме знаците, толкова по-лесно ще попаднем на точните места и ще правим точните неща.

И започнали да се изпълват с енергия. Пълнили се, пълнили се кой както могъл и отново им се случило случайно събитие – бащата на Душко се обадил и казал:

– Ехо, танцьорите на танго, как сте, танцувате ли самба, ча-ча, ламбада, меренге?

Обаче нито един от танцьорите не смее да си признае какво танцуват, дядото – най-вече, а от другата страна се чувало:

– Хей, танцьори, знаете ли какво се случва: много интересни неща! Над Южна Америка ще премине тайфунът Макао и ще помете Перу. В момента излита от океана и се очаква да премине близо до столицата

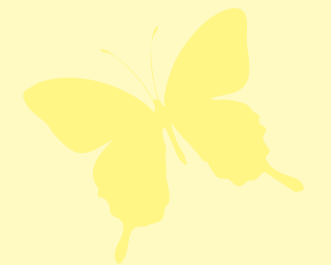
Лима. Много се радваме, че сте в Аржентина, защото се дава, че е по пета степен по скалата на... как му беше името там. Чао, приятна вечер!

Децата стояли смълчани, напълно потресени. Случайните случайности им се случвали по най-случайния начин. Как така им се обадил да ги предупреди, че точно в Перу, точно в Лима щял да мине този тайфун?!

Наложило се детският увеселителен кът да бъде напуснат веднага и децата да се чудят къде да отидат. Но, естествено, така както се били напомпали с енергия – кой с пасти, кой с тичане, кой с други гледаници на красота, – пред тях се появила нова възможност – посещение на подземните мини до Лима, в които се криели тайни съкровища от инките. Децата си казали:

– Леле, ако отидем там, който и тайфун да мине, все ще ни е пет! Ще мине, ще замине, а ние отдолу ще си седим на завет.

И бързо се качили на едно такси и поели натам. Знаците се появявали и те ги следвали.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

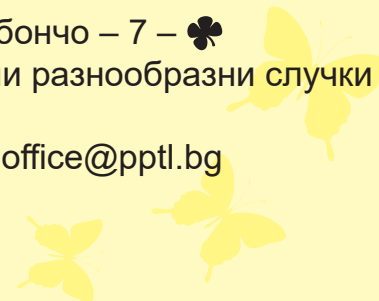
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Уж латино

Кротките приключения на Бонбончо и приятелите му
из земите на инките

Поредица – Бонбончо – 7 –
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им
приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им
повече приказки.“

Алберт Айнщайн